

Sygn. akt XVIII Ko 75/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2019 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVIII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Wielgolewska

Protokolant: sekretarz sądowy Kamila Wincenciak

z udziałem Prokuratora Wojciech Peleszok

po rozpoznaniu w dniu 18 listopada 2019 r.

sprawy przeciwko Skarbowi Państwa

z wniosku **G. R.**

o zadośćuczynienie

na podstawie art. 11 ust. 2 w zw. z art. 8 ust. 1 i 2 a contrario ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 2099 ze zm.)

orzeka:

I. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz G. R. kwotę 16.000 PLN (szesnaście tysięcy) tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie wniosek oddala;

III. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

SSO Anna Wielgolewska

Sygn. akt XVIII Ko 75/19

UZASADNIENIE

W dniu 6 września 2019 r. (data prezentaty) pełnomocnik G. R. złożył wniosek z żądaniem zadośćuczynienia w kwocie 50.000 zł. za krzywdę wyrządzoną wnioskodawcy w wyniku pozbawienia go wolności w dniach 29, 30 i 31 sierpnia oraz 1 września 1980 r. bez przeprowadzenia zakończonego orzeczeniem postępowania, wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się wyroku w tej sprawie do dnia zapłaty. Jako podstawę prawną żądania pełnomocnik wnioskodawcy wskazał art. 11 ust. 2 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Na rozprawie głównej w dniu 18 listopada 2019 r. pełnomocnik wnioskodawcy podtrzymał wniosek w pełnym zakresie i wniósł o zasądzenie tytułem zadośćuczynienia kwoty 50.000 zł. Wnioskodawca przyłączył się do stanowiska pełnomocnika. Prokurator wniósł o zasądzenie tytułem zadośćuczynienia kwoty 12.000,00 zł. i oddalenie wniosku w pozostałym zakresie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca G. R. od drugiej połowy lat siedemdziesiątych był aktywnym działaczem (...), należąc do Komitetu (...) Komitetu (...).

W dniu 29 sierpnia 1980 r., w związku z prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową (...) postępowaniem 1 Ds. (...) w sprawie nielegalnego wykonywania i kolportowania materiałów pozbawionych debitu komunikacyjnego, dokonano przeszukania w mieszkaniu G. R., położonym przy ul. (...) w W.. Tego samego dnia wnioskodawca został zatrzymany.

W dniu 1 września 1980 r. G. R. przedstawiono zarzutu popełnienia czynu z art. 276 § 1 d.k.k., polegającego na tym, że w okresie od sierpnia 1980 r. w W. i innych miejscowościach brał udział w związku „Komitet (...), którego celem jest działalność przestępcza, polegająca m.in. na rozpowszechnianiu wydawnictw pozbawionych debitu komunikacyjnego.

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 1980 r. prokuratora Prokuratury Rejonowej (...) zastosowano wobec wnioskodawcy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania.

Po zatrzymaniu w dniu 29 sierpnia 1980 r. G. R. został przewieziony do Komendy (...) w Pałacu M. w W., gdzie najpierw został osadzony sam, a następnie, jeszcze tego samego dnia, był przenoszony pomiędzy różnymi celami i zaprowadzony na górę. Następnie zastosowano wobec niego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na mocy postanowienia wymienionego powyżej. Po zastosowaniu środka zapobiegawczego o charakterze izolacyjnym, wnioskodawca został odprowadzony do celi wieloosobowej. Został osadzony m.in. z A. S., który był członkiem Komitetu (...), Komitetu (...). W Pałacu M. wnioskodawca spędził dobę, po czym został przewieziony do aresztu śledczego przy ul. (...) w W.. Początkowo G. R. został osadzony sam, później w celi wnioskodawcy osadzono również A. G. – członka (...) (...). Wnioskodawca spędził w celi dwie doby, po czym zaprowadzono go na przesłuchanie. Przesłuchanie prowadził funkcjonariusz Służby Bezpieczeństwa w randze porucznika, posługujący się legitymacjami Służby Bezpieczeństwa, wystawionymi na dwa nazwiska Z. i Z.. Przesłuchanie trwało około godziny i wyglądało jak sprzeczka pomiędzy zatrzymanym a funkcjonariuszem. Wobec G. R. nie stosowano przemocy w czasie przesłuchania. Po przesłuchaniu wnioskodawca został odprowadzony do swojej celi. W dniu 1 września 1980 r. wnioskodawca został przeniesiony do innej celi, w której przebywali S. K. i W. K. – współpracownicy Komitetu (...) Komitetu (...). Przebywający w celi przeczuwali, że coś się stało, ale nie byli pewni co, rozmawiali o tym. Około godziny 17:00, funkcjonariusz służby więziennej uchylił drzwi i rzucił na podłogę egzemplarz (...). Z wymienionego czasopisma wnioskodawca dowiedział się, że zostały zawarte porozumienia, nazwane w późniejszym okresie „porozumieniami sierpniowymi”.

W dniu 1 września 1980 r. uchylono stosowany wobec wnioskodawcy środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Wnioskodawca został zwolniony z aresztu ok. godziny 18:10.

Zdaniem wnioskodawcy było to celowe działanie, bowiem w Koście (...), na Placu (...) w W., na godz. 18:00 była zamówiona msza święta w związku z rocznicą agresji Niemiec na Polskę, a po mszy odbył się pochód, który przeszedł do Grobu Nieznanego Żołnierza, gdzie złożono wieńce.

Przed zatrzymaniem w dniu 29 sierpnia 1980 r., wnioskodawca był wcześniej zatrzymywany przez organy bezpieczeństwa w dniach: 12 lutego 1980 r. na 48 godzin, w Wielkim Tygodniu 1980 r., w czasie gdy na proces jednego z założycieli Komitetu Założycielskiego na Śląsku, 13 kwietnia 1980 r. na 48 godzin, 27 kwietnia 1980 r. na 48 godzin, 21 sierpnia 1980 r. na 48 godzin.

Warunki w okresie pozbawienia wolności od dnia 29 sierpnia 1980 r. do 1 września 1980 r. wnioskodawca miał takie same, jak podczas poprzednich zatrzymań, z tym wyjątkiem, że wśród osób osadzonych i nie tylko, dało się zauważyć atmosferę jaka panowała w kraju. Nawet osoba, która odprowadzała wnioskodawcę do celi, była wyraźnie zaniepokojona i zapytała go „Co teraz będzie?”. Nawet, gdy wnioskodawca poprosił o sól, spodziewając się odmowy, odprowadzający go do celi przyniósł mu przyprawę. Wnioskodawca potrzebował soli do doprawienia podawanego mu jedzenia.

Po około 2-3 tygodniach od zwolnienia z aresztu wnioskodawca otrzymał wezwanie do prokuratury, mieszczącej się przy Placu (...) w W.. Stawił się i wówczas prokurator poinformował go o decyzji zrezygnowania z sankcji prokuratorskiej. Prokurator wręczyła wnioskodawcy dokument.

W czasie zatrzymania G. R. był studentem (...). Nie poniósł przy tym żadnych negatywnych konsekwencji na uczuleni, które wynikałyby z faktu zatrzymania i aresztowania.

W dniu 14 stycznia 1982 r., na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 8 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o przebaczeniu i puszczaniu w niepamięć niektórych przestępstw i wykroczeń (Dz.U. nr 29, poz. 158), wydano postanowienie o umorzeniu postępowania sygn. 1 Ds. (...) w sprawie rozpowszechniania nielegalnych wydawnictw o treści lżącej, wyszydzającej i poniżającej PRL, jej ustrój i naczelné organy oraz zawierającej fałszywe wiadomości, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 273 § 2 k.k.

W dniu 10 października 2017 r. (data wpływu – 13 października 2017 r.) pełnomocnik wnioskodawcy G. R. wystąpił o stwierdzenie nieważności postanowień o zastosowaniu i uchyleniu wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania oraz postanowienia o umorzeniu postępowania w sprawie o sygn. akt. 1 Ds. (...).

Prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 maja 2018 r., sygn. XII Ko 81/17 odmówiono G. R. stwierdzenia nieważności postanowienia prokuratora Prokuratury Wojewódzkiej w W. z 14 stycznia 1982 r. o umorzeniu postępowania przygotowawczego o sygn. akt. 1 Ds. (...) w sprawie rozpowszechniania nielegalnych wydawnictw o treści lżącej, wyszydzającej i poniżającej PRL, jej ustrój i naczelné organy oraz zawierającej fałszywe wiadomości.

Prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 14 czerwca 2019 r., sygn. XII Ko 81/17 odmówiono G. R. stwierdzenia nieważności postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Dzielnicy Warszawa (...) z dnia 30 sierpnia 1980 r. wydanego w sprawie o sygn. akt. 1 Ds. (...) o tymczasowym aresztowaniu oraz postanowienia prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Dzielnicy Warszawa (...) z dnia 1 września 1980 r. wydanego w sprawie o sygn. akt. 1 Ds. (...) o uchyleniu tymczasowego aresztowania.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: k. 30v-32v – zeznania wnioskodawcy; k. 7-8 – postanowienie z dnia 30.08.1980 r.; k. 9-11 postanowienie o uchyleniu środka zapobiegawczego; k. 12 świadectwo zwolnienia, k. 13-17 – postanowienie SA w Warszawie sygn. II AKz 549/18; dokumenty zgromadzone w aktach XII Ko 81/17; k. 55-56 akt XII Ko 81/17 – informacja z IPN wraz z zapisem treści na płycie CD.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd uznał za wiarygodne zeznania wnioskodawcy G. R. (k. 30v-32v). Wnioskodawca przedstawił w sposób wiarygodny okoliczności odnoszące się do swojej działalności w (...), Komitecie (...) Komitecie (...), pozostającej w opozycji wobec ówczesnego reżimu komunistycznego, jak również do faktu swojego zatrzymania, tymczasowego aresztowania i zwolnienia oraz swoich przeżyć z tym związanych. Jego relacja w ocenie Sądu była spójna i konsekwentna oraz nie budziła wątpliwości, co do obiektywizmu przedstawianych okoliczności. Ponadto zeznania wnioskodawcy G. R. w tym zakresie znalazły potwierdzenie w kserokopiach dokumentów załączonych do wniosku oraz materiałach archiwalnych z IPN zapisanych na płycie CD (k. 55-56, akt XII Ko 81/17). Materialną podstawę żądania wnioskodawcy stanowi przepis art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 1987 ze zm.; dalej jako ustawa lutowa). Zgodnie z treścią art. 11 ust. 2 w zw. z art. 11 ust. 1 ustawy lutowej, które przewidują odpowiednie stosowanie art. 8 tej ustawy, odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznaną krzywdę przysługuje od Skarbu Państwa również osobom pozbawionym życia albo wolności przez organy, o których mowa w art. 1 ust. 1 ustawy lutowej, bez przeprowadzenia zakończonego orzeczeniem postępowania.

Zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą jeśli chodzi o pojęcia odszkodowania czy zadośćuczynienia na gruncie ustawy lutowej, posłużyć się należy regułami ustalonymi w prawie cywilnym, a zatem w zakresie zadośćuczynienia za doznaną

krzywdę stosuje się art. 445 § 2 k.c.” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2008 roku, WA 20/08, OSNwSK 2008/1/1150).

W tym miejscu wskazać także należy, iż zgodnie z art. 8 ust. 3 powołanej ustawy w postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie mają odpowiednie zastosowanie przepisy rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego, z wyjątkiem art. 555, który to rozdział dotyczy odszkodowania za niesłuszne skazanie, tymczasowe aresztowanie lub zatrzymanie.

Tym samym zadośćuczynienie przewidziane w przepisie art. 11 ust. 2 w zw. z art. 11 ust. 1 i art. 8 ust. 1 ustawy lutowej ma analogicznie, jak w przypadku zadośćuczynienia za m.in. niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie uregulowanego w treści przepisów rozdziału 58 kodeksu postępowania karnego, charakter cywilnoprawny.

W związku z powyższym, rozstrzygając w zakresie żądanego przez wnioskodawcę zadośćuczynienia Sąd miał na względzie, że zadośćuczynienie za doznaną krzywdę to rekompensata za szkodę niematerialną wynikłą w tym konkretnym przypadku z pozbawienia wnioskodawcy wolności w okresie od 29 sierpnia do 1 września 1982 r., o której stanowią jego negatywne przeżycia psychiczne.

Dla wykładni pojęcia „zadośćuczynienie”, o jakim mowa w art. 552 k.p.k., miarodajne są przepisy prawa cywilnego, a zwłaszcza art. 445 § 2 k.c., z którego wynika, że zadośćuczynienie powinno być odpowiednie. Suma odpowiednia w okolicznościach sprawy to taka, która co najmniej równoważy przeżycia związane, w tym konkretnym przypadku z faktem pozbawienia wolności wnioskodawcy w wyżej wymienionym okresie. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że orzekając w przedmiocie zadośćuczynienia uwzględnić należy całokształt okoliczności związanych ze zdarzeniem stanowiącym podstawę jego przyznania, tj.: okres stosowania represji, wiek danej osoby, jej stan zdrowia, uprzednią karalność, wykonywany zawód, a także skutki, jakie represja wywarła na osobę uprawnioną w środowisku, w którym funkcjonuje (tak SA w Lublinie II AKa 268/11, KZS 2012, z. 9, poz. 74).

Należy przy tym podzielić pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, zgodnie z którym zadośćuczynienie musi mieć charakter kompensacyjny, ale zarazem ma być, zgodnie z art. 448 k.c., odpowiednie, a więc nie może osiągać wartości nadmiernej w stosunku do doznanej krzywdy oraz musi być utrzymane w rozsądnych granicach i dostosowane do majątkowych stosunków panujących w społeczeństwie. Uzasadnia to miarkowanie zadośćuczynienia w oparciu o kryteria obiektywne, związane z przyjętymi w społeczeństwie ocenami. Nadto zasądzona „odpowiednia” suma winna być wyższa dla osoby, która prócz niesłusznego pozbawienia wolności, doznała dodatkowego udrczenia fizycznego, zaś proporcjonalnie niższa dla osoby, której pozbawienie wolności przebiegało bez bicia lub innego rodzaju tortur fizycznych (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 lutego 2013 r. sygn. akt II AKa 25/13, Legalis nr 746847).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy i odnosząc się do oceny subiektywnych przeżyć G. R. i rozmiarów krzywdy doznanej przez niego w związku z pozbawieniem wolności, w pierwszej kolejności, należy podkreślić, że co do zasady żądanie wnioskodawcy podlega uwzględnieniu.

W sprawie niewątpliwie jest bowiem, że wnioskodawca spełnił przesłanki uzyskania zadośćuczynienia na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy lutowej. Wnioskodawca G. R. został bowiem pozbawiony wolności przez polskie organy ścigania w okresie od rozpoczęcia ich działalności na ziemiach polskich, tj. w okresie od 1 stycznia 1944 r. do 31 grudnia 1989 r. Nadto pozbawienie wnioskodawcy wolności w sprawie 1 Ds. (...) było związane z jego działalnością w (...), w Komitecie (...) Komitecie (...), tj. za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Co wynika zarówno z wyjaśnień wnioskodawcy i przedstawionych przez niego dokumentów, jak i materiałów archiwalnych IPN. Okoliczność ta nie była przy tym kwestionowana przez Prokuratora.

W tym miejscu wskazać należy, że z przepisu art. 11 ust. 2 ustawy lutowej wynika wprost, że dla przyznania odszkodowania czy zadośćuczynienia w przypadku pozbawienia wolności przez organy, o których mowa w art. 1 ust. 1 ustawy lutowej, bez przeprowadzenia zakończonego orzeczeniem postępowania (jak w przypadku wnioskodawcy), nie jest konieczne uprzednie stwierdzenie nieważności decyzji w oparciu o które pozbawienie wolności nastąpiło, co więcej nie jest to możliwe z uwagi na ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że brzmienie przepisów ustawy lutowej nakazuje przyjąć, że stwierdzenie nieważności dotyczy orzeczeń kończących postępowanie karne, nie zaś orzeczeń

wpadkowych incydentalnych, jak te wydane w sprawie wnioskodawcy. Natomiast w stosunku do wnioskodawcy zapadła decyzja umarzająca postępowanie w sprawie, choć wnioskodawcy postawiono zarzuty, co zostało także właściwie i szczegółowo opisane w uzasadnieniu postanowienia z dnia 29.08.2019 r, w sprawie XII Ko 81/17 i które to ustalenia i rozważania sąd w całości podziela. Wobec powyższego nie ma wątpliwości, że żądanie wnioskodawcy o przyznanie mu zadośćuczynienia znajduje oparcie w przepisach prawa i jako zasadne z punktu widzenia celu ustawy i sprawiedliwości społecznej winno być uwzględnione.

Żądanie wnioskodawcy zasługuje zatem na uwzględnienie, jednak z uwagi na okoliczności, które zostaną przedstawione poniżej Sąd uznał, że zadośćuczynienie powinno zostać przyznane wnioskodawcy w niższej niż żądana przez niego kwocie.

Miarkując zadośćuczynienie Sąd miał na względzie, że przeszukanie i zatrzymanie wnioskodawcy nastąpiło nagle, a z uwagi na towarzyszące temu okoliczności wnioskodawca nie wiedział, jak długi czas spędzi w warunkach izolacji. Jednak pozbawienie wnioskodawcy wolności miało charakter krótkotrwały, bowiem środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania był stosowany wobec niego przez okres 4 dni. W tym czasie w stosunku do wnioskodawcy nie była stosowana przemoc fizyczna, nie był bity w czasie zatrzymania, ani przy okazji przesłuchania, nie był również poddawany szczególnym represjom, a wręcz przeciwnie, na własne życzenie otrzymał nawet sól od funkcjonariusza, który odprowadzał go do celi. W celach wnioskodawca przebywał albo sam, albo z innymi osobami zatrzymanymi w związku z ich działalnością opozycyjną. Nie był osadzony z osobami zatrzymanymi za działalność czysto kryminalną, co mogłoby wywoływać u niego dodatkowy stres związany z zatrzymaniem. Również przesłuchania wnioskodawcy odbywały bez stosowania wobec niego przemocy psychicznej czy fizycznej, na wnioskodawcy nie wymuszano złożenia wyjaśnień o narzuconej treści. Wnioskodawca podał, że przesłuchanie trwało około godziny wyglądało jak sprzeczka między nim a przesłuchującym go funkcjonariuszem. Sąd miał przy tym na względzie, że zatrzymanie w sprawie 1 Ds. (...) nie było pierwszym zatrzymaniem wnioskodawcy w związku z działalnością o charakterze opozycyjnym. Oczywiście każde zatrzymanie i pozbawienie wolności wiąże się ze stresem i negatywnymi przeżyciami, które jednak są mniejsze w przypadku osoby, która już wcześniej doświadczyła zatrzymania, niż w przypadku osoby, która zostaje zatrzymana i pozbawiona wolności po raz pierwszy. Przed zatrzymaniem i pozbawieniem wolności w sprawie 1 Ds. (...) wnioskodawca w tym samym roku był zatrzymywany czterokrotnie, przy czym były to zatrzymania na czas nie dłuższy niż 48 godzin. Wnioskodawca zatem był świadomy, jak wygląda procedura związana z samym zatrzymaniem, czego może się w związku z tym spodziewać. Wnioskodawca podał przy tym, że w czasie zatrzymania w sprawie 1 Ds. (...) miał warunki takie same jak w czasie poprzednich zatrzymań, z tym wyjątkiem, że zarówno wśród osadzonych jak i funkcjonariuszy dało się wyczuć, że na ich nastrój ma wpływ ówczesna sytuacja polityczna w kraju. Wnioskodawca stwierdził, że podejrzewa, że jego zwolnienie nastąpiło po godzinie 18:00, aby pozbawić go możliwości uczestnictwa w mszy świętej i uroczystościach, zaplanowanych na ten dzień przez (...), jednak są to tylko podejrzenia wnioskodawcy, brak jest natomiast jakichkolwiek okoliczności wskazujących na celowe działanie organów ścigania. Nie można przy tym wykluczyć, że czas zwolnienia wnioskodawcy został podyktowany koniecznymi do dopełnienia formalnościami, tym bardziej, że uchylenie tymczasowego aresztowania było podyktowane względami politycznymi i w tym okresie dotyczyło znacznej liczby tzw. więźniów politycznych.

W okresie pozbawienia wolności wnioskodawca był dwudziestoletnim studentem (...). Po uchyleniu tymczasowego aresztowania wnioskodawca nie poniósł negatywnych konsekwencji na uczuleni, które wynikałyby z faktu zatrzymania i aresztowania.

Wszystkie powyższe okoliczności doprowadziły Sąd do przekonania, że odpowiednią kwotą zadośćuczynienia z tytułu pozbawienia wolności wnioskodawcy w okresie od 29 sierpnia do 1 września 1980 r., będzie kwota 16.000,00 zł., a więc 4.000 zł. za każdy dzień pozbawienia wolności, którą wraz z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty przyznano wnioskodawcy G. R. w punkcie I sentencji wyroku.

Sąd przyznał wnioskodawcy wskazaną powyżej kwotę z tytułu zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Odsetki od sumy pieniężnej stanowiącej w tym wypadku zadośćuczynienia za pozbawienie wnioskodawcy wolności, są wynagrodzeniem za opóźnienie w zapłacie sumy

pieniężnej, która jest już wymagalna, i dlatego należy uznać, że za czas do wydania przez sąd prawomocnego orzeczenia odszkodowawczego odsetki nie przysługują (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 29 kwietnia 1991r.V KRN 475/90, publ. OSNKW 1991/10-12/52).

W punkcie II sentencji Sąd oddalił żądanie wnioskodawcy w pozostałym zakresie.

W ocenie Sądu żądana przez wnioskodawcę kwota 50.000 zł., tj. kwota 12.500 zł. za każdy dzień pozbawienia wolności, jest kwotą wygórowaną w okolicznościach sprawy. Wnioskodawca oczywiście doświadczył krzywdy w związku z pozbawieniem wolności, jednak nie wiązała się ona z żadnym dodatkowym udręczeniem fizycznym czy psychicznym, które uzasadniałoby przyznanie zadośćuczynienia w żądanej przez wnioskodawcę kwocie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 13 ustawy lutowej, zgodnie z którym koszty postępowania w sprawach objętych ustawą ponosi Skarb Państwa.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.